

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ τ ὦ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰ τὰ ἔνα ἡμῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἄτ' ὀ χέρη.

Ἦδη τριακοστὸν μετρούμεν χρόνον
ἐδρεύομεν ἐπὶ τῆν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Πέμπε' Ἰουλίου κ' εἰκοστή,
μνήμη πολέμων ἀγαστή.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος νέτος.

Φ.— Ἐπάτιος κηρύξεις βροτολοιοῦ πολέμου,
ὄν πέρου ἴγνικα ποῦ λὲς ἡ κήρυξις, καλέ μου,
καὶ ὄν σαμιῶνων σφύργμα
ὄτὰ πέρατα τῆς πλάσεως
ἀπὸ γῆσ' ὄ κήρυγμα
μεγάλῃς ἀναστάσεως.

Σὰν πέρου σιδηρόφρακτος φονιάς καὶ μακαλλάρης,
ὄ τὸν πολέμων Ἄρης,
ὄ άλλιος ἔγερτήριον
γὰ τοὺς θνητοὺς σωτήριον.

Κι' ἀνεστατῶ ἡ πλάσις
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
κι' ἐβγήκαν Καίσαρες σερποὶ
κι' ἐτρόχισαν λαπίδια,
κι' ἄγρε ποὶ νόμοι καὶ γραπτοὶ
ἴγνικαν σκοπιδια.

Σὰν πέρ' ἡ πλάσι τῶν θνητῶν
μὲ βρόντους Στάλων καὶ Στρατῶν
σφικτὰ συναδελφότη.

Καρδιάς ἀνεπετρώθησαν
καὶ τῶσιν ἐπληρώθησαν
ἰδεολόγων πέθοι.

Κι' εἶχαν παντοῦ τροχάματα
κι' ἐγυῖθησαν τὰ νάματα
μυριακροῦν κρήνης.

Ἔτος χίλια κ' ἑνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντιες εἰδιόνους ἀγαθὰ κ' ἔγῳ προσμμένο

Χίλια τρακόσα σαράντα τρία,
καὶ γὰ τὸν Ἄρη παντοῦ λατρεία.

Κι' ἔφαλαν ὕμνον ὀφηλὸν
ἐπὶ τῆν γλῶσσον ἔλων τῶν φυλῶν
οἱ κράκται τῆς Εἰρήνης.

Σὰν πέρου κάθε πρόβλημα παγκόσμιον ἐλύθη,
κι' εἰρήνευ' ἔνα τέλειαν
ἀγάπης Ἐδογγέλιον
τῆς γῆς αὐτῆς τὰ πλήθη.

Σὰν πέρου, Περικλέτο μου, κ' ἐπὶ βαθὺς σορὸς
ἐφοῦκτωσ' ὄτ' ὀ χέρι
χασάκικο μαχαίρι,
καὶ δι' αὐτοῦ μᾶς ὀδηγεῖ εἰς σωτηρίας φῶς.

Ἐπάτιον δοξάζομεν κ' ὕμνοῦμεν ἀγαστήν,
ἐκείνη ὄτ' ὄν πολιτισμὸν μᾶς ἔφερε πηλάα,
κι' εἶδα κ' ἔγῳ τὴν κλωτῶν τοῦ Νῶε τὴν γωστοπὴν
μὲ ζῶα, Περικλέτο μου, μικρὰ τε καὶ μεγάλα.

Καὶ μὲς ὄτ' ὄν κόσμου τῆς βρονταῖς
καὶ μέσ' ὄτ' ἔνε νεροπονηταῖς
ἀντι νὰ δῶ γαροῦμενο κανένα περιστέρι!
ἐληῆς παρήγορο κλαθ' ὄτ' ὄν Νῶε νὰ προσφέρη.

Κι' ἀντι νὰ βγοῦνε κήρυκες παντοῦ νὰ διαλαλήσουν
πῶς παύουνε κατακλιμμοὶ καὶ τόφαις καταγίβες,
ἔτραχαν ὀποβρύχια γὰ νὰ τὴν τορπιλοῦν
κι' ἐξ ὀψους ἀερόπλοια τῆς ἐρριχταν ὀβίβες.

Κι' ἔλαγα γάθησαν ἔνα
κι' ἐβρωτοῦ, ποῦνομοι λογισμοὶ
τοὺς δὲ σπέντας ἐκ βομβῶν καὶ τορπιλῶν, φωρῆτη,
θεμένους τοὺς ἐκλέσανε μὲς ὄτ' ὄν Δρομοκατῆ.

Σάν πέρου νέον ἔθρουσ τοῦ κάλλους Παρθενῶνα
θεσπέυστος Ἰκτινος,
κι' ὀ καθ' ὁμοίωσιν ἑσθὸς πλάσθεις καὶ κατ' εἰκόνα
κατήνησθ' ἕνα κτήνος.

Σάν πέρου κόσμος λογικὸς κρατῶν Ἐυρλομανθῶνα
νέας ὁδοῦσ ἐπάτην,
κι' εἶθε χρυσελαφάντινον ἀγάλμα τοῦ Φειδία
'στὸν ἄγριο χασάτη.

Καὶ σήμερον ἀμὴν ἀμὴν,
εἰρήνην φάλλομεν ἡμῖν
καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις.

Τελὸν μεγάλας κατ' αὐτάς
τῆς Ἐπέτειου τελευτάς
τὰ κράτη τῆς Ἐδρώτης.

'Ἐπέτειος εἶθ' κι' ἔκει
τὰ μάλα πανηγυρικὴ
μὲ πόθους ἰδεαδαίς.

'Ἐπέτειος μὲ χασαπιά,
ποῦ πῆρε κάπως ἀνθρωπιά
ὁ κόσμος ὁ κτηνώδης.

Παντοῦ πανηγυρίζεται γραπτὸς καὶ διὰ γλώσσης
καὶ μὲ λαῶν ζήτησιν καὶ μὲ διαδηλώσεις
μέγα τοῦ κόσμου γεγονός,
καὶ γῆς καὶ πόντος κι' ὁδρανὸς
δροντοκοπὴ κι' ἀστράφεται,
ξυλένεις μυιγοχάφτη.

Φρικτὸς μεταορίζεται
ἀεσοπρὸς δαίμων,
ἀλλὰ πανηγυρίζεται
ἐπέτειος πολέμων.

Αὐτῆς τὴν μνήμην σήμερον κι' ἡμεῖς ἐπιταλοῦμεν
ἐν ρώμῃ κι' εὐπραγία,
καὶ τοὺς ἀσφοῦς σήμερα καὶ τοὺς σοφοὺς καλοῦμεν
εἰς τ' ἀνθρωποσφαγία.

'Ἄσυχ' ἀκαλόφωμεν σεμνὰ
θυμάτων σώματα γυμνὰ
μὲ τῆς σικῆς τὸ φύλλον.

Ψάλται τῆς πάλης τῆς ὀμῆς
ἄς ἐσορτάσωμεν κι' ἡμεῖς
μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Φασουλῆ
κι' ὁ Ἐπειὸς κλέτος ταῦτα λαλεῖ.

Π.—

'Ἐμπερὸς κι' ἡμεῖς μετὰ παιδιῶν,
ἀλλὰ καὶ παλιμπαίδων
μέσα σὲ μούγκρισμα βωδίων,
σὲ βρόντους στρατοπέδων.

'Ἐκεῖ ὅτῃν πρώτην τὴν γραμμὴν
τῶν φοβερῶν μετὰ πᾶν
πανηγυρίσωμεν ὀρθρὴν
τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων.

Δεῦτε πανηγυρίσωμεν πανήγυριν σπανίαν
σὲ ποταμοὺς αἰράτων,
καὶ σὲ σωροὺς πεισμάτων,
καὶ πάντας ἄς τροφύσωμεν ἰσθμὸν καθρωποκτονίαν.

Δεῦτε πανηγυρίσωμεν ἐπέτειον μεγάλην,
ποῦ μὲ παντοίας τελευτάς τὰ κράτη τὴν τιμοῦν,
δεῦτε πανηγυρίσωμεν ἀνθρωποκτόνον πάλην,
ὅπου γι' αὐτὴν σκοτόνεται κι' ὅσοι δὲν πολεμοῦν.

Καὶ τὸν ἀστέρα βλέποντες ποῦ φωτοβόλος τότε
'στὴν θείαν φάτινην ἔφερε τοὺς ἐκ Πελοῦς μάγους,
δεῦτε πανηγυρίσωμεν κι' ἡμεῖς συμπατριῶται,
μὲ τοὺς σφαγείς, τοὺς ἐμπρηστάς, καὶ τοὺς ἀνθρωποφά-
[γους]

'Ἀρεὺς δοξάσωμεν αἱματοχρῶν Στέμμα,
ὕμνους ἄς τονίσωμεν 'στοῦ ὀπαθῆσ τὴν κόφιν,
κι' εἰποῦμεν νιπτόμενοι μὲ θυμάτων αἱμά-
νιφον ἀνομήματα, καὶ μὴ μόνον θῆιν.

'Ἄς πετοῦμε πτώματα
'στοὺς ἀγριοσηῶλους,
σαρκισμοὺς καὶ σκώμματα
'στοὺς εἰρηνοφίλους.

Τῶν ὀδόντων ὁ βρυγμός,
τῶν κοράκων ὁ κρωγμός
κι' ὄλων τῶν ὀρνέων.

Γένοιτο κι' εἶθ' κι' ἔκει
θεσπεσία μουσικὴ
τῶν βρετῶν τῶν νέων.

Αἶμα τῶρ ἄς πίνωμεν, νίκτωρ τοῦρανοῦ,
μ' αἶμα τῶρα, βρὲ παιδιὰ, νὰ γινῶμεν τάπα,
καὶ 'στὸν εἰρηνοφίλον τοῦ Βατικανοῦ
ἄς εἰποῦμε τὸ γνωστὸν: καλὲ ἄντες, Πάπα.

Κάθε Πάπα καὶ παπῆ,
ποῦ σφαγαίς θέν' ἀγαπᾷ,
καὶ σ' Ἀνατολὴν κι' Ἐδρώπη
τὸν χλευάζουν κροσέπαι.

'Ἀρῆς μόνον βασιλεύσει,
κι' ἕνα σκώμμα καὶ μὴ χλευῆ
ἀπαντὰ 'στοῦ Βατικανοῦ τῆς εἰρηνικῆς προτάσεως,
κι' ἐπαταίους ἐορτάζουμ με πομπὰς καὶ μ' ἐορτάσεως.

Ὀδοῦν ἄς λάβωμεν κι' ἡμεῖς, βρὲ Φασουλῆ, φραγγέλιον,
κι' ἄς φραγγελάσωμεν ἀπὸ τοῦ
τοῦς βλακηντούς, τοὺς κουτοὺς,
ποῦ τῆς Εἰρήνης σήμερα κηρύττουσ Ἐδαγγέλιον.